

РЕШЕНИЕ

№ 357

гр. Русе, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Д. Иванов

при участието на секретаря Елисавета Янк. Янкова
като разгледа докладваното от Ивайло Д. Иванов Гражданско дело № 20214520101751 по описа за 2021 година

Ищецът главен публичен изпълнител при ТД на НАП – гр.Варна Венета Неделчева Бончева, твърди, че в ТД на НАП – гр.Варна, офис Русе е предаден за принудително събиране по реда на ДОПК изпълнителен лист от 30.09.2020г. на СГС, въз основа на решение № 2805/26.10.2017г. на Апелативен съд – гр.София по гр.дело № 1476/2017г. във връзка с решение № 7347/05.10.2012г. на СГС по гр.дело № 2424/2012г. в полза на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество – гр.София в размер на 239 136.81 лева. Съгласно чл.162, ал.2 от ДОПК, публични вземания са: данъци, акцизи, митни сборове, задължителни осигурителни вноски; установени по основание и размер със закон държавни и общински такси, осигурителни разходи, които са извършени незаконосъобразно, за паричната стойност на вещи, които са отнети в полза на държавата, глоби и имуществени санкции, конфискации и отнемане на парични средства в полза на държавата, недължимо платени суми или неправомерно получени средства по проекти и програми, които са финансирани от фондовете на Европейския съюз и други подобни вземания, които са подробно изброени в цитираната законова разпоредба. Съгласно чл.12, ал.1 от ЗОПДИППД Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност е специализиран държавен орган и осъществява властнически функции, предоставени ѝ по силата на посочения закон в качеството ѝ на държавен орган. Публичното задължение е установено с влязло в сила решение и въз основа на него е издаден изпълнителен лист, независимо дали решението на съда е постановено по конститутивен или осъдителен иск, по реда на чл.28, ал.1 от ЗОПДИППД за реализирането на права на държавата по отношение на сумите, за които е постановено отнемане съгласно чл.4, ал.2 от ЗОПДИППД /отм./ в полза на Комисия за противодействие на корупцията и за

отнемане на незаконно придобито имущество – гр.София. Същият е присъединен по изп.дело № 18120010151/2012г. в ТД на НАП, офис Русе. С постановление № С200018-022-0075560/02.11.2020г. е наложена възбрана на недвижим имот в гр.Русе, ул.”Ч.” № 1, вх.3, ет.0; запор на мотоциклет „Хонда”, лек автомобил „Нисан” и четириколесно ПС „Фалкон” – получено от задълженото лице на 06.11.2020г. На 30.11.2020г. в ТД на НАП постъпила жалба от Ц.Д. срещу отказ от вдигане на възбрана върху единствено жилище, с основание чл.213, ал.1, т.2 от ДОПК. На 02.12.2020г. след влизане в сила на 31.07.2020г., на Решение № 7347/05.10.2012г. по гр.дело № 2424/2012г. по описа на СГС, Ц.Д. се разпоредил с единствения си недвижим имот, който може да послужи за реализиране на вземането на държавата. Съгласно нотариалния акт от 02.12.2020г. данъчната оценка на $\frac{1}{4}$ идеална част е в размер на 28 699.90 лева, а договорената цена е в размер на 10 000.00 лева. По образуваното изпълнително дело до настоящия момент не са постъпили суми за погасяване на публичното вземане. Договорената цена по спорната сделка, също не е послужила за погасяване на публичните вземания. По запорираните сметки не са налице авоари. Съгласно протокол за опис изх.№ С210018-028-00000564/15.03.2021г. мотоциклета е без двигател и не е в движение, лекият автомобил е наличен в движение, а четириколесното ПС е унищожено. По изложените съобщения ищецът твърди, че са налице всички предпоставки на иска по чл.216, ал.1, т.2 от ДОПК: Изповяданата сделка е след установяване на публично вземане. Не е налице друго имущество, от което да се удовлетвори държавата, получената сума не е послужила за частично погасяване на дълга. Отчуждаването на единствения недвижим имот, с който длъжникът е разполагал и който безспорно би могъл да послужи за удовлетворяване на публичните взискатели и то непосредствено след издаване на изпълнителният лист от 30.09.2020г. на СГС и налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК е достатъчно основание да се приеме наличие на намерение за увреждане на публичните взискатели. Допълнителни доводи за наличие на такова намерение могат да се правят от установеното по делото поведение на длъжника, изразяващо се в липсата на плащане на задълженията по образуваното изпълнително дело до настоящия момент, както и в липсата на средства по сметките на длъжника. Продавайки недвижимия си имот веднага след влизане в сила на решение на съда и предвид, че не разполага с други доходи или имущества, които биха могли да послужат за покриване на задължения, доказва безспорно, че длъжникът е действал с намерение да увреди публичния взискател. Видно от представените доказателства сделката е изповядана на значително по-ниска стойност от данъчната оценка, което обосновава претенцията на държавата по отношение на това, че даденото значително надхвърля по стойност полученото, което лишава възможността държавата да реализира имота на действителна пазарна стойност и да се удовлетвори от получената цена. В условията на евентуалност, ищецът твърди и че са налице предпоставките на чл.216, ал.1, т.4 от ДОПК - да бъде прогласена недействителността по отношение на публичен взискател – държавата договор за продажба на идеална част от недвижим имот, като сделка с намерение да се увреди публичен взискател. Увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осуетили или затруднили осъществяване на правата на кредитора спрямо длъжника – когато

длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора. Следва да се отчете, че самото намерение за увреждане като факт е мисъл и желание да се направи нещо във вреда на кредитора, т.е. съзнание, че със съответния правен акт се уврежда кредитора, в случая като се намалява имуществото на длъжника, служещо принципно за удовлетворяване вземанията на кредиторите. Не е налице друго имущество, от което да се удовлетвори държавата, не са постъпили суми за погасяване на публичното вземане. С отчуждаването на цялото недвижимо имущество, с което длъжникът е разполагал и което безспорно би могло да послужи за удовлетворяване на публичните взискатели и то непосредствено след установяване на публичните вземания е достатъчно основание да се приеме наличие за намерение за увреждане на публичните взискатели. Настъпила е вреда за държавата от това, че лицето се лишава от актив, който може да обезпечи и да гарантира събирането на част от публичните задължения. Поради това моли съда да постанови решение, с което на основание чл.216, ал.1, т.2 от ДОПК, а в условията на евентуалност на основание чл.216, ал.1, т.4 от ДОПК, да бъде обявен за недействителен по отношение на публичния взискател – държавата – сключения с нотариален акт № 92, том 2, рег.№ 3889, нот.дело № 202/02.12.2020г. на помощник – нотариус по заместване на нотариус № 218 с район на действие РРС, договор за продажба на идеална част от недвижим имот между ЦВ. СЛ. Д. и М. В. Б. по отношение на следния недвижим имот: 1. ¼ идеална част от САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 63427.2.251.2.14, който самостоятелен обект се намира на етаж нула в сграда с идентификатор № 63427.2.251.2, с предназначение: Жилищна сграда – многофамилна, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор № 63427.2.251, с предназначение на самостоятелния обект: за склад, на едно ниво, посочена в документа площ: 22.74 кв.м., прилежащи части: 1.163% идеални части от общите части на сградата, ниво 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: няма, под обекта: № 63427.2.251.2.16, над обекта: № 63427.2.251.2.2, № 63427.2.251.2.1, без стар идентификатор и 2. ¼ идеална част от САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 63427.2.251.2.14, който самостоятелен обект се намира на етаж нула в сграда с идентификатор № 63427.2.251.2, с предназначение: Жилищна сграда – многофамилна, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор № 63427.2.251, с предназначение на самостоятелния обект: за търговска дейност, на едно ниво, посочена в документа площ: 68.78 кв.м., прилежащи части: Склад с площ 21.23 кв.м. и 4.606% идеални части от общите части на сградата, ниво 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: № 63427.2.251.2.16, под обекта: № 63427.2.251.2.16, над обекта: № 63427.2.251.2.2, № 63427.2.251.2.3, без стар идентификатор. Претендира и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид изложените от ищеца в исковата молба фактически обстоятелства, на които основава претенциите си и формулираните петитуми, квалифицира правно предявените евентуални иски, главният с правно основание чл.216, ал.1, т.2 от ДОПК – да бъде прогласена недействителността по отношение на публичен взискател – държавата договор за продажба на идеална част от недвижим имот, като възмездна сделка с

имуществени права на длъжника, при които даденото значително надхвърля по стойност полученото, а евентуалният с правно основание чл.216, ал.1, т.4 от ДОПК - да бъде прогласена недействителността по отношение на публичен взыскател – държавата договор за продажба на идеална част от недвижим имот, като сделка с намерение да се увреди публичен взыскател.

Ответникът ЦВ. СЛ. Д. оспорва изцяло предявените евентуални иски. Твърди, че изпълнителният лист, както и решението на основание, на което същият е издаден не съдържат осъдителен диспозитив, поради което няма годно изпълнително основание по чл.209 от ДОПК, на което може да бъде предприето принудително изпълнение на публични вземания спрямо него, а изпълнителният лист не е сред тях. Поради това не счита, че каквото и да било друго негово имущество следва да бъде продавано за удовлетворяване на вземанията на държавата, произтичащи от решението по гр.дело № 2424/2021г. по описа на СГС. От него можело да се търси само имущество описано в решението и нищо повече, защото решението на било осъдително, а конститутивно. Оспорва и твърдението на ищеца, че данъчната оценка на даден имот е критерий за неговата справедлива стойност. Пазарната стойност на някои недвижими имоти надвишава в десетки пъти данъчната им оценка, а на други тази стойност е в пъти по-малка от тях. За това следва да се преценяват редица фактори – състояние на имота, каква част от имота се купува, имотът „разработен” ли е, има ли нужда от ремонт в какъв размер и др. В случая е прехвърлил на купувача само 25% от собствеността на имота и така последния не може да се разпорежда с имота без да се съобразява с другите съсобственици. Същото важи и за евентуалните ползи от имота. По отношение управлението на имота, купувачът носи риск да се окаже в позиция да е изолиран от управлението на същия, защото съществува вероятност останалите съсобственици да вземат решения, включително и за отдаването му под наем, които да не съответстват на желанията му.

Ответникът М. В. Б. оспорва изцяло предявените евентуални иски. Твърди, че при покупката на идеалната част от недвижимия имот е действал добросъвестно, тъй като не е знаел, че ищецът има непогасени задължения към държавата, а и при сключването на сделката не е имал задължение да проверява продавача за такива. Никой не го е и уведомявал, че Ц.Д. има задължения към държавата, включително и той. Сключил продажбата за 10 000.00 лева, защото преценил, че това е сумата срещу която може да придобие само $\frac{1}{4}$ от недвижимите имоти. Последните били в много лошо състояние, необходим бил значителен ремонт, за да придобият вид за отдаването им под наем. При евентуална тяхна продажба трябва да търси съгласието от останалите съсобственици. Допълнително следвало да се съобразява със съсобствениците на имота и реално не можел да прави нищо без тяхно съгласие. В този смисъл заплащането на по-висока цена за $\frac{1}{4}$ от такъв имот не струва.

Ответницата Й. Д. Б. не взема становище по предявените евентуални иски.

От събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП – гр.Варна, офис Русе е бил предаден за принудително събиране по реда на ДОПК изпълнителен лист от 30.09.2020г. на СГС, въз основа на решение № 2805/26.10.2017г. на Апелативен съд – гр.София по гр.дело № 1476/2017г. във връзка с решение № 7347/05.10.2012г. на СГС по гр.дело № 2424/2012г. в полза на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество – гр.София, против ответника Ц.Д., в размер на 239 136.81 лева. Същият е бил присъединен по изп.дело № 18120010151/2012г. в ТД на НАП, офис Русе, а с постановление № С200018-022-0075560/02.11.2020г. е наложена възбрана на недвижим имот в гр.Русе, ул.”Ч.” № 1, вх.3, ет.0; запор на мотоциклет „Хонда”, лек автомобил „Нисан” и четириколесно ПС „Фалкон” – получено от задълженото лице на 06.11.2020г. На 30.11.2020г. в ТД на НАП постъпила жалба от Ц.Д. срещу отказ от вдигане на възбрана върху единствено жилище, с основание чл.213, ал.1, т.2 от ДОПК. На 02.12.2020г. след влизане в сила на 31.07.2020г., на Решение № 7347/05.10.2012г. по гр.дело № 2424/2012г. по описа на СГС, с нотариален акт № 92, том 2, рег.№ 3889, нот.дело № 202/02.12.2020г. на помощник – нотариус по заместване на нотариус № 218 с район на действие РРС, бил сключен договор за продажба на идеална част от недвижим имот между ЦВ. СЛ. Д. и М. В. Б. по отношение на следния недвижим имот: 1. ¼ идеална част от САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 63427.2.251.2.14, който самостоятелен обект се намира на етаж нула в сграда с идентификатор № 63427.2.251.2, с предназначение: Жилищна сграда – многофамилна, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор № 63427.2.251, с предназначение на самостоятелния обект: за склад, на едно ниво, посочена в документа площ: 22.74 кв.м., прилежащи части: 1.163% идеални части от общите части на сградата, ниво 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: няма, под обекта: № 63427.2.251.2.16, над обекта: № 63427.2.251.2.2, № 63427.2.251.2.1, без стар идентификатор и 2. ¼ идеална част от САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 63427.2.251.2.14, който самостоятелен обект се намира на етаж нула в сграда с идентификатор № 63427.2.251.2, с предназначение: Жилищна сграда – многофамилна, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор № 63427.2.251, с предназначение на самостоятелния обект: за търговска дейност, на едно ниво, посочена в документа площ: 68.78 кв.м., прилежащи части: Склад с площ 21.23 кв.м. и 4.606% идеални части от общите части на сградата, ниво 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: № 63427.2.251.2.16, под обекта: № 63427.2.251.2.16, над обекта: № 63427.2.251.2.2, № 63427.2.251.2.3, без стар идентификатор. Не подлежи на доказване, че съгласно нотариалния акт от 02.12.2020г. данъчната оценка на ¼ идеална част е в размер на 28 699.90 лева, а договорената продажна цена е в размер на 10 000.00 лева. Продажбата на идеалната част е станала по време на брака между ответниците М.Б. и Й.Б., поради което следва извода, че същата е станала съпругеска имуществена общност. По образуваното изпълнително дело до настоящия момент не са постъпили суми за погасяване на публичното вземане от страна на ответника Ц.Д.. Договорената цена по спорната сделка, също не е послужила за погасяване на публичните вземания, а по запорираните сметки не са налице авоари. Съгласно протокол за опис изх.№ С210018-028-00000564/15.03.2021г.

мотоциклета е без двигател и не е в движение, лекият автомобил е наличен в движение, а четириколесното ПС е унищожено.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

На първо място съдът намира, че възразението на ответника, че изпълнителният лист, както и решението на основание, на което същият е издаден не съдържат осъдителен диспозитив, поради което няма годно изпълнително основание по чл.209 от ДОПК, на което може да бъде предприето принудително изпълнение на публични вземания спрямо него, а изпълнителният лист не е сред тях, е неоснователно. Видът на иска по чл.28 във вр с. чл.4, ал.1 от ЗОПДИППД /отм./ - осъдителен или конститутивен, респ. видът на постановеното по него решение, а оттам – и въпросът дали то съставлява годно изпълнително основание в изпълнителното производство по ДОПК, е обусловен от вида на подлежащите на отнемане субективни права, включени в имуществото, придобито чрез престъпна дейност. Ако се касае например до право на собственост върху недвижими имоти или МПС, то постановеното решение безспорно би имало конститутивен характер като собствеността върху тези активи преминава в полза на държавата от момента на влизане на решението в сила, без да е необходимо провеждането на каквото и да било изпълнително производство. Това конститутивно съдебно решение представлява титулът за собственост на държавата, който подлежи на вписване в съответните служби по вписванията – за недвижимите имоти, а за МПС-ва – в съответните структурни звена на МВР съгласно чл.166, ал.1 от ЗПКОНПИ. Това вече станало държавно имущество, според чл.168, ал.1 от ЗПКОНПИ се продава от НАП по реда на ДОПК, като за целта междуведомствения съвет за управление на отнетото имущество изпраща на НАП решението на съда за изпълнение, в 7-дневен срок от приемането му, заедно с комплектуваната преписка по чл.166, ал.3 от с.закон. Решението, което НАП изпълнява в този случай, е не съдебното решение за отнемане на придобитото по престъпен начин имущество, което по отношение на собствеността на движимите вещи и недвижими имоти има конститутивен характер и поради това не съставлява годно изпълнително основание, а решението на Министерския съвет, с което, на основание чл.168, ал.1 във вр.с чл.167, ал.1 от ЗПКОНПИ, на НАП се възлага да извърши съответните правни и фактически действия и продажба по реда на ДОПК на имуществото, отнето в полза на държавата. Когато обаче със съдебното решение е постановено отнемането на парични средства, които не са налични по банковите сметки на ответника към датата на предявяване на иска от Комисията, то за ответника се поражда едно задължение за стойност, т.е. парично задължение, на което кореспондира публичното държавно вземане по чл.162, ал.2, т.5 от ДОПК. В тази хипотеза, с оглед характера на правото, по отношение на което е разпоредено отнемането и независимо от формулировката на диспозитива на съдебния акт, е налице едно по съществото си осъдително, а не конститутивно съдебно решение. Осъдителното съдебно решение съставлява годно изпълнително основание по смисъла на чл.209, ал.2, т.6 от ДОПК.

В чл.216, ал.1 от ДОПК законодателят е обявил за недействителни спрямо държавата разпоредителните сделки на лица с публични задължения, когато те са извършени след

датата на установяване на публичното задължение. С тази специална разпоредба се цели да се осигури на държавата събирането на публичните вземания от задължените лица. Законодателят е определил и характера на разпоредителните сделки и действия, по отношение, на които може да се упражни потестативното право на иска на публичния взыскател или публичния изпълнител. В случая видно от доказателствата по делото са налице предпоставките на чл.216, ал.1, т.2 от ДОПК. Налице е разпоредителна сделка, извършена след установяване на публичното вземане. Не е налице друго имущество, от което да се удовлетвори държавата, получената сума не е послужила за частично погасяване на дълга. Отчуждаването на единствения недвижим имот, с който длъжникът е разполагал и който безспорно би могъл да послужи за удовлетворяване на публичните взыскатели и то непосредствено след издаване на изпълнителният лист от 30.09.2020г. на СГС и налагане на обезпечителни мерки по реда на ДОПК е достатъчно основание да се приеме наличие на намерение за увреждане на публичните взыскатели. Допълнителни доводи за наличие на такова намерение могат да се правят от установеното по делото поведение на длъжника, изразяващо се в липсата на плащане на задълженията по образуваното изпълнително дело до настоящия момент, както и в липсата на средства по сметките на длъжника. Продавайки недвижимия си имот веднага след влизане в сила на решение на съда и предвид, че не разполага с други доходи или имущества, които биха могли да послужат за покриване на задължения, доказва безспорно, че длъжникът е действал с намерение да увреди публичния взыскател. Видно от представените доказателства сделката е изповядана на значително по-ниска стойност от данъчната оценка, което обосновава претенцията на държавата по отношение на това, че даденото значително надхвърля по стойност полученото, което лишава възможността държавата да реализира имота на действителна пазарна стойност и да се удовлетвори от получената цена. Неоснователно е възражението на ответника, че данъчната оценка не е еквивалент на пазарната стойност на имота. Данъчната оценка е допустимият минимум, върху който се плащат таксите по сделката, като на данъчна оценка се извършват и обезпеченията на недвижимите имоти. Окончателното оценка по ДОПК не може да е определена под данъчната оценка и т.н. От друга страна имота е разположен в „Широк център“, с добре изградена инфраструктура, в близост до много търговски обекти. Същият е с обща застроена площ от 91.52 кв.м. на приземен етаж в обитаема и жилищна сграда. Не са представени доказателства от ответниците, че е налице необходимост от ремонт на помещенията, още повече от „основен ремонт“, който би занижил многократно средната пазарна стойност на квадрат, предлагана в гр.Русе, дори и в най-неатрактивните райони. Изложените съображения за постигната цена при риск да бъде лишен купувача от управления на имота, доказват единствено, че сделката е сключена при явно неизгодни условия и това обстоятелство доказва единствено недобросъвестно поведение от страна на продавача. Изложените съображения от ответниците не съответстват на житейската логика на пазарните отношения. Видно от така извършената продажба всички собственици „търпят“ неудобства. Изложената от длъжника теза, че единствен мотив за извършената продажба са нуждите му от парични средства, но ако това е било истинското му намерение, то би основало търсене на възможно най-високата

цена за обекта за задоволяване на нуждите му в по-дългосрочен период. Сделката обаче е изповядана на стойност от 10 000.00 лева. Към този момент всички банкови сметки на лицето са запорирани, а съгласно чл.3, ал.1 от Закона за ограничаване плащанията в брой, плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност, равна или надвишаваща 10 000.00 лева. Видно от съдържанието на нотариалния акт за продажбата, сумата от 10 000.00 лева „Купувачът е изплатил напълно и в брой на продавача днес, преди подписването на настоящия нотариален акт“. Именно тези факти сочат на извода, че сделката е сключена именно с намерение да се увреди публичния взискател и да се затрудни държавата да събере публичните си вземания.

Предвид гореизложеното съдът намира, че по делото са доказани изискуемите предпоставки от фактическия състав на чл.216, ал.1, т.2 от ДОПК, което прави предявения иск за прогласяване недействителност на сделката, осъществена между ответниците за основателен и като такъв следва да се уважи изцяло, като бъде обявен за недействителен по отношение на публичния взискател – държавата – сключения с нотариален акт № 92, том 2, рег.№ 3889, нот.дело № 202/02.12.2020г. на помощник – нотариус по заместване на нотариус № 218 с район на действие РРС, договор за продажба на идеална част от недвижим имот между ЦВ. СЛ. Д. и М. В. Б..

Поради уважаването на главния иск, съдът не следва да се произнася по предявения евентуален иск за прогласяване недействителността на сделката за продажба осъществена между ответниците по отношение на публичния взискател – държавата на основание чл.216, ал.1, т.4 от ДОПК. Следва обаче да се отбележи, че са налице също предпоставките на тази законова разпоредба за прогласяване недействителността на сделката за продажба осъществена между ответниците по отношение на публичния взискател.

На основание чл.78, ал.8 от ГПК и предвид уважаването на предявения иск, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца юрисконсултско възнаграждение в размер на 300.00 лева.

Мотивира така и на основание чл.235 и сл. от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА на основание чл.216, ал.1, т.2 от ДОПК **ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН** по отношение на държавата, сключения с нотариален акт № 92, том 2, рег.№ 3889, нот.дело № 202/02.12.2020г. на помощник – нотариус по заместване на нотариус № 218 с район на действие РРС, договор за продажба на идеална част от недвижим имот между ЦВ. СЛ. Д. от гр.Русе, ул.”Ч.” № 1, вх.1, ет.1, ап.1, с ЕГН: ***** и М. В. Б. от с.Ч.а вода, обл.Русенска, ул.”Мургаш” № 18, с ЕГН: *****, по отношение на следния недвижим имот: 1. ¼ идеална част от **САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА** с идентификатор № 63427.2.251.2.14, който самостоятелен обект се намира на етаж нула в сграда с идентификатор № 63427.2.251.2, с предназначение: Жилищна сграда – многофамилна, която

сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор № 63427.2.251, с предназначение на самостоятелния обект: за склад, на едно ниво, посочена в документа площ: 22.74 кв.м., прилежащи части: 1.163% идеални части от общите части на сградата, ниво 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: няма, под обекта: № 63427.2.251.2.16, над обекта: № 63427.2.251.2.2, № 63427.2.251.2.1, без стар идентификатор и 2. ¼ идеална част от САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 63427.2.251.2.14, който самостоятелен обект се намира на етаж нула в сграда с идентификатор № 63427.2.251.2, с предназначение: Жилищна сграда – многофамилна, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор № 63427.2.251, с предназначение на самостоятелния обект: за търговска дейност, на едно ниво, посочена в документа площ: 68.78 кв.м., прилежащи части: Склад с площ 21.23 кв.м. и 4.606% идеални части от общите части на сградата, ниво 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: № 63427.2.251.2.16, под обекта: № 63427.2.251.2.16, над обекта: № 63427.2.251.2.2, № 63427.2.251.2.3, без стар идентификатор.

ОСЪЖДА ЦВ. СЛ. Д. от гр.Русе, ул.”Ч.” № 1, вх.1, ет.1, ап.1, с ЕГН: *****; М. В. Б. от с.Ч.а вода, обл.Русенска, ул.”Мургаш” № 18, с ЕГН: ***** и Й. Д. Б. от с.Ч.а вода, обл.Русенска, ул.”Мургаш” № 18, с ЕГН: *****, да заплатят на Държавата, чрез публичен изпълнител при ТД на НАП – гр.Варна, офис Русе Венета Неделчева Бончева, сумата от 300.00 /триста/ лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Русенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Русе: _____